

Brațul Domnului

Versete călăuzitoare: Isaia 51.9; 52.10,13-15; 53.1

Această expresie remarcabilă se întâlnește de patru ori în cartea profetului Isaia, ca să ne dea o prezentare vie despre puterea și harul Domnului.

Isaia 51.9: Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te ca în zilele din vechime, ca în generațiile veacurilor trecute! Nu ești tu acela care ai tăiat în bucăți pe Rahav (Egiptul) și ai străpuns balaurul?

Avem aici strigătul poporului lui Dumnezeu din vechime după eliberare de vrăjmașii lui prin judecată, așa cum ea a fost făcută asupra Egiptului sub faraon, asupritorul. Brațul Domnului a fost căutat, pentru ca El să Se facă cunoscut prin putere în acest scop, și El a răspuns la această rugăciune și a eliberat pe poporul Său. Însă ceea ce El a făcut în timpurile de demult este citat aici ca să arate ce poate El să facă în viitor, cu toate că atunci, când s-a scris aceasta, trecuseră mai mult de șapte secole de la acel triumf al ieșirii din Egipt. Domnul este întotdeauna același. Puterea Lui este aceeași. Dragostea Lui este aceeași. Și strigătul după eliberare din Isaia 51.9 așteaptă încă răspuns. Cu siguranță acesta va veni. Așa citim: „Astfel cei răscumparați ai Domnului se vor întoarce și vor veni cu cântare de bucurie în Sion. Și o bucurie eternă le va încununa capul; veselia și bucuria îi vor ajunge din urmă, durerea și suspinul vor fugi” (Isaia 51.11). Aceasta ne conduce la Isaia 52.10:

Isaia 52.10: Domnul și-a dezgolit sfântul Său braț înaintea ochilor tuturor națiunilor și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.

Isaia vorbește cu bucurie despre viziunile profetice referitoare la evenimente viitoare, când Israel va fi binecuvântat conform făgăduințelor care au fost date lui Avraam, ca și cum acestea ar fi deja împlinite. Așa de exemplu vorbește Isaia 53, care mărturisește foarte clar despre Domnul Isus și moartea Sa ispășitoare, ca și cum aceasta ar fi avut deja loc. „Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53.4). Așa este de sigură privirea credinței, că el folosește forma de trecut, când descrie evenimente care vor avea loc abia secole mai târziu.

Ne-am putea astfel întreba: „În ce fel Domnul era gata să-și dezgolească brațul?” Împotriva căruia trebuia acest braț să se întindă? Versetele următoare vor răspunde la întrebarea noastră.

Isaia 52.13-15; 53.1: Iată, Robul meu va prospera; va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus. După cum mulți erau uimiți de Tine (atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor), tot așa El va uimi multe națiuni; înaintea Lui împărații își vor închide gura, pentru că vor vedea ceea ce nu li se istorisise și vor înțelege ceea ce nu auziseră. Cine a crezut ceea ce ni se vestise? Și cui i s-a descoperit brațul Domnului?

„S-a descoperit?” Da, cu siguranță era nevoie de o descoperire, ca să se facă cunoscut aceasta. Realitate uimitoare, că Dumnezeu era pe cale să-Și întindă brațul împotriva Tovarășului Său (Zaharia 13.7), împotriva Fiului, care este în sânul Tatălui (Ioan 1.18), împotriva Fiului dragostei Lui (Ioan 3.35), în loc să-l întindă împotriva vrăjmașilor Săi. Aceasta este taina cuprinsă în entuziasmul sfânt al cuvintelor rostite în Isaia 52.7-10. „Toate marginile pământului” vor vedea mântuirea Dumnezeului lor, care le-a fost adusă prin Acela ale cărui picioare sunt plăcute pe munți, când El aduce vestea bună, când El vestește pacea, aduce mesajul binelui. Expresia „Dumnezeul tău domnește” se referă la Domnul Însuși, cu toate că evangheliștii zilelor noastre sunt îndreptățiți să aducă același mesaj. Căci dacă brațul Domnului nu ar trebui să lovească cu judecata pe păcătos, atunci el trebuia să cadă asupra unei jertfe fără pată, care trebuia să suporte această judecată și în același timp s-o anuleze. Astfel este introdus acest capitol profetic 53, ca să ne arate de ce acel braț a căzut asupra Persoanei fără pată a Fiului lui Dumnezeu, care a devenit om. El a fost

- „lovit de Dumnezeu și smerit”
- „rănit pentru fărădelegile noastre”
- „zdrobit pentru nelegiuirile noastre”
- „prin rănilor Lui suntem vindecați.”
- „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.”
- „Și-a adus sufletul Său ca jertfă pentru vină.”
- „Va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut.”
- „El a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.”

Să observăm siguranța credinței, care descrie un rezultat, care era încă în sânul viitorului, ca și cum s-ar fi realizat și ale cărui rezultate se revărsau deja într-un fluviu mare al harului salvator.

Dar ce va fi dacă Israel sau națiunile nu se vor pleca în țărână înaintea Dumnezeului lor plin de îndurare, care Și-a descoperit brațul împotriva Fiului Său preaiubit, și nu primesc o mântuire așa de mare a lui Dumnezeu?

Răspunsul la această întrebare îl citim în Isaia 59.1,2: „Iată, mâna Domnului nu este prea scurtă, ca să mântuiască, nici urechea Lui nu este prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” Pentru binecuvântarea omului nu lipsește nimic din partea lui Dumnezeu. Acolo este îndurare pentru toți.

Este refuzul de întoarcere, înaintarea în păcat, cea care conduce la judecată, însă aceasta este o lucrare străină pentru Dumnezeu. Bucuria Lui este să dovedească îndurare. Dar dacă aceasta este respinsă, ce urmează după aceea? Citește te rog până la versetul 15, unde în expresii foarte grave este schițată o imagine îngrozitoare a decăderii lui Israel. Apoi profetul se miră că nu este nimeni care să intre în spărtură și nu este nici un mijlocitor, dar când el se îndreaptă spre Domnul spune triumfător: „Atunci brațul Lui I-a adus salvare și dreptatea Lui, ea L-a sprijinit.”

Vedem cum brațul Domnului este puternic ca să salveze, dar pentru aceia care nu se predau, El este puternic pentru judecată: „... ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ” (Filipeni 2.10).

După aceea urmează acel verset frumos, în vorbire poetică, simbolică: „Și cei de la apus se vor teme de Numele Domnului, și cei de la răsăritul soarelui de gloria Lui. Când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului va ridica un steag împotriva lui [îl va pune pe fugă]” (Isaia 59.19).

Toate acestea se încheie așa de frumos cu frumosul capitol 60, care ne dă o relatare vie a întoarcerii națiunilor, care vor fi folosite ca unelte să aducă „de departe” pe fiii lui Israel (Isaia 60.9) și să-i așeze în țara lor. Știm cum va fi necesar necazul cel mare, „timpul de necaz pentru Iacov” (Ieremia 30.7), pentru Israel, pentru ca el să se pocăiască și să fie curățit, ca să primească pe Mesia al lui. Nu poate fi nici o binecuvântare, numai dacă El va ocupa locul care I se cuvine. Însă evenimentele se grăbesc în spre ziua în care brațul Domnului va fi văzut în poporul Său și în nimicirea vrăjmașilor lui.

Titlul original: „Der Arm Jehovas“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 8, 1930, pag. 196–200
Titlul original în engleză: „The Arm of the Lord“